

σωσι. Λαμβάνει δὲ αὐτὰ διὰ τοῦ στόματός του καὶ μεταβάλλει τὴν θέσιν των ἐκ διαλειμμάτων ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς φωλεᾶς πρὸς τὰ ἄκρα καὶ τὰνάπαλιν. Γίνεται δὲ τοῦτο μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν εἶνε ἤδη ἱκανῶς ἀνεπτυγμένα, ὁτὼ ἡ δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν διάτρησιν τῆς φωλεᾶς, καὶ εὐκόλως ἀποδιδράσκουσι διαφεύγοντα τὴν προσοχὴν αὐτοῦ. Τότε δὲ καὶ αὐτὸς καταλαμβάνει ὅτι τὸ ἔργον του ἐπερατώθη, καὶ ἀναπαύεται χαίρων διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος.

Καὶ πολλὰ ἄλλα εἶδη ἰχθύων ἄγνωστα ἡμῖν θὰ κατασκευάζωσι βεβαίως φωλεᾶς. Ὁ φυσικὸς Ἀγαθῆς ἀνεκάλυψε δείγματα τοιαῦτα ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμάτων τοῦ Ὠκεανοῦ, ἤτοι φωλεᾶς μεστὰς ὠδῶν ἐπὶ χόρτων ἐπιπλεόντων.

Πῶς νὰ μὴ θαυμάσῃ τις βλέπων τοιοῦτον ἐνστικτον, τοιαύτας πατρικὰς μερίμνας ἐνδεδεχεῖς καὶ μεγίστην δεξιότητα ἀποδεικνουσας; Τοῦτο δὲν εἶνε μία ἔτι ἀπόδειξις ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια ὡς μήτηρ φιλόστοργος φροντίζει περὶ πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ὄντων, καὶ αὐτῶν ἐκείνων, ἅτινα ἡμεῖς ἔνεκα τῆς ἀδυναμίας καὶ ἀμαθείας ἡμῶν νομίζομεν ἐστερημένα πάσης τοιαύτης;

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΚΩΝ.

«Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ μύρμηκος, εἶπεν ὁ Δάρβιν, εἶνε τὸ θαυμασιώτατον ὑλικὸν μόριον ἐν τῷ σῶματι, θαυμασιώτερον ἴσως τοῦ ἐγκεφάλου καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου».

Οὐδὲν παράδοξον ἐπομένως ὅτι τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν φυσιολόγων ἡ προσοχὴ ἐστράφη ἐπιμόνως εἰς τὴν μελέτην τοῦ βίου καὶ τῶν ἔξεων τῶν μικρῶν νοσημόνων ζωῶν, ἅτινα φαίνονται ὅτι πραγματοποιοῦσιν ἐν μικρῷ τὰ πολιτικὰ ὄνειρα τοῦ Πλάτωνος καὶ τὴν οὐτοπίαν τοῦ Θωμᾶ Μώρου.

Πράγματι, ἐνῶ ἡ τῶν μελισσῶν πολιτεία φαίνεται ὅτι ἀποκλίνει πρὸς τὴν ἀριστοκρατίαν, διότι ἡ βασίλισσα καίτοι οὐσα αἰρετὴ συμπαρασύρει καὶ διευθύνει ὁλόκληρον τὸ σῆμα, ἡ πολιτεία τῶν μυρμηκῶν εἶνε καθαρῶς δημοκρατικὴ, ἡ μόνη ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ, ἥτις διατελεῖ ἥσυχος καὶ ἀδιετάρακτος. Πολλὰς τοιαύτας μυρμηκοπολιτείας εὔρεν ὁ αἰδέσιμος Mac Cook ἐν ταῖς Ἀλλεγαρίοις ὄρεσι τῆς Βορείου Ἀμερικῆς συναποτελουσας ὁμοσπονδίαν, ἡ δὲ ὑπ' αὐτοῦ γενομένη περιγραφή τῆς ὁμοσπονδίας ταύτης θὰ ἡδύνατο κάλλιστα, ὡς παρετήρησέ τις, νὰ ἀποδοθῇ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς αὐτῆς ἡπείρου, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ μύρμηκες εἶνε λαὸς ποιμενικός.

Ὅπως ἡ μέλισσα, οἱ μύρμηκες ὑπεραγαπῶσι τὰς σακχαρώδεις οὐσίας, τὸν γλυκὺν χυμὸν τῶν καρπῶν καὶ ἄλλων φυτικῶν οὐσιῶν, καὶ ἀναζητοῦσιν αὐτὰ πανταχοῦ. Ἀλλὰ τὴν συγκομιδὴν

τῶν μελιτωδῶν αὐτῶν χυμῶν δὲν ἐνεργοῦσιν οἱ ἴδιοι. Παρατήρησαντες ὅτι ἄλλα τινὰ μικρὰ ζωῶν καὶ ἔντομα, ἀφοῦ ἐκμυζήσωσι τὸν χυμὸν φυτῶν τινῶν, ἐκκρίνουσιν ἀπὸ δύο μικρῶν ὀπισθίων μαστῶν σακχαρώδη τινὰ ὕλην, ὅπως περισυνάγωσι πρὸς τροφήν των τὸ ἡδὺ τοῦτο μέλι καὶ ἐμποδίζωσιν ἄλλα ζωῶν νὰ ἐπωφελοῦνται αὐτοῦ, οἱ μύρμηκες ἐσκέφθησαν νὰ ἐξημερώσωσι τὰ ἔντομα ταῦτα. Καὶ λοιπὸν περιέκλεισαν τὸ μικρὸν αὐτῶν ποιμνιον, ἀνεγείραντες κύκλω φραγμὸν, δι' ἀπαγορεύεται αὐτοῖς νὰ ὑπερβῶσιν. Ἄλλως ὅμως οἱ μύρμηκες συμπεριφέρονται πρὸς τὸ ποιμνιον αὐτῶν μετὰ πραότητος καὶ φιλοφροσύνης ἐντελοῦς, ὅποιον ἴσως οὐδ' αὐτοὶ οἱ εὐδαίμονες τῆς Ἀρκαδίας ποιμένες ἐπεδεικνυον πρὸς τὰ ἑαυτῶν ποιμνία.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε ταῦτα μόνα τὰ κατορθώματα τῶν μυρμηκῶν. Πολιτεῖαι τινὲς αὐτῶν ἐφθασαν ἕως καὶ νὰ ἀποκτήσωσι μόρφωσιν γεωργικὴν ὡς μαρτυροῦσιν αἱ ἐν Texas γινόμεναι παρατηρήσεις ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Lincecum. Ἐνταῦθα ὁ ἐπιστήμων οὗτος εἶδε μύρμηκας ἐκλεγόντας εἶδη τινὰ ὀρύξης, ἅτινα ἐκαλλιέργουν οἱ ἴδιοι, φροντίζοντες ἵνα καταστρέψωσι πάντα τὰ ἄλλα φυτὰ ὅσα ἐβλάστανον ἐν τῷ γῶρῳ τῷ προωρισμένῳ διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς ὀρύξης. Ὅταν δὲ ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ ὀρύμαζεν ὅσον αὐτοὶ ἤθελον, διότι τὴν τροφήν αὐτῶν προτιμῶσι πάντοτε ῥοώδη μᾶλλον ἢ σκληρὰν, ἀπεχώριζον αὐτὴν τοῦ ἀχύρου, ὅπερ ἔρριπτον μακρὰν, καὶ ἐναποθήκευον.

Κατόπιν ὄλων τούτων πολὺ δύσκολος βεβαίως θὰ ἦτο ὁ ἐπιχειρῶν νὰ διαμφισθητῆσθαι τὸν πολιτισμὸν τῶν μυρμηκῶν.

Α. Δ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ἐφημέριος μικροῦ χωρίου ἀπαντᾷ καθ' ἑδὼν ἕνα συγχωρῆτην του, μέθυσον ἀδιόρθωτον.

— Μὰ ὡς πότε λοιπὸν, ταλαίπωρε, θὰ ἐξκολουθῆς νὰ ζῆς εἰς τὸ καπηλειό; . . . Δὲν καταθαβαίνεις πῶς καὶ τὴν υγείαν σου καταστρέφεις καὶ τὴ ψυχὴ σου κολάζεις; Ποτὲ δὲν σὲ εἶδα ἀλλ' ἄθης καὶ ἔς τὴν ἐκκλησίαν.

— Τί νὰ κάμω, δέσποτά μου, ἀποκρίνεται ὁ μέθυσος· ἔς τὴν ἐκκλησίαν τὸ πίνετε μόνος ἐσεῖς!

* *

Ἐν ὀμίλῳ κυριῶν.

Μία τις αὐτῶν ἀποτεινεται πρὸς ἄλλην.

— Ἀλλὰ, ἀγαπητῆ μου Ἀσπασία, γιατί τέλος πάντων τόσον πένθος ἀκόμη. . . . Μοῦ φαίνεται πῶς πέρασαν δύο ὁλόκληρα ἔτη ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ὁ μακαρίτης ὁ ἄνδρας σου.

— Περισσότερα μάλιστα εἶνε δύομισυ σωστά σήμερα· ἀλλὰ τί νὰ κάμω· ἔξερεις, τὰ μαῦρα ποῦ πηγαίνουν τόσον καλά!

* *

Ὁ κύριος Μ. . . ἂν καὶ μὴ ἐξεληθῶν ποτε τῶν Ἀθηνῶν, ἔχει τὴν ἀθῶν μανίαν νὰ παρουσιάζε-

ται εἰς πᾶσαν περίστασιν ὡς περιηγηθεὶς ὄλην τὴν Εὐρώπην.

— Ὅταν εἴσθε εἰς τὴν Βενετιάν, τὸν ἐρωτᾷ εἰς ἀκροατῆς τῶν τοιούτων ταξειδιῶν του, εἰδετε ἐκεῖ τὸν λέοντα τοῦ Ἁγίου Μάρκου;

— Μπᾶ, τὸν λέοντα, καὶ μὲν, νὰ μὴ δῶ ἴσα ἴσα ἤμουν ἐκεῖ εἰς τὴ στιγμὴ ποῦ τοῦ ἔφεραν τὴν τροφή του, καὶ ἐκάθησα καὶ τὸν ἐβλεπα ὄλο τὸ διάστημα ποῦ ἔτρωγε!!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἡ καλλίστη ἀνατροφή δὲν εἶνε ἐκείνη, ἣν παρέχουσιν οἱ διδάσκαλοι, ὅσον ἐκείνη, ἣν ἀφ' ἑαυτοῦ ἕκαστος λαμβάνει, ὅτε παύων τοῦ νὰ εἶνε παῖς διατρέχει τὴν τοῦ νεανίου ἡλικίαν. Ἐνεκα δὲ τούτου δὲν πρέπει νὰ βιάζωσιν οἱ γονεῖς τὴν πρόωρον ἀνθισιν τῆς εὐφυίας τῶν τέκνων αὐτῶν. Ἄς ἐπιβλέπωσι μετ' ὑπομονῆς τοὺς παιδας, περιμένοντες τὰ ἀποτελέσματα τῶν χρηστῶν παραδειγμάτων καὶ τῶν ὠφελίμων ἐπιδράσεων, καὶ ἔχοντες πίστιν εἰς τὸν Θεόν· ἄς μεριμνῶσιν ἐπιμελῶς περὶ τῆς υἰγιαίας τῶν νέων καὶ τῶν τοσούτων ἀναγκαίων σωματικῶν ἀσκήσεων· ἄς δεῖξωσιν αὐτοῖς ἐλευθέρως τὴν ὁδὸν τῆς αὐτοβελτιώσεως· ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἄς ἀναπτύξωσιν εἰς τὰ τέκνα τὴν συνήθειαν τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ἐπιμονῆς, καὶ θέλουσιν ἰδεῖν ὅτι ἐφ' ὅσον προβαίη ἡ ἡλικία, θέλουσι προοδεύει καὶ οἱ νέοι καὶ μετὰ ζέσεως ἐργασθῆ εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἠθικῆς αὐτῶν καὶ διανοητικῆς ἀναπτύξεως.

* * * Ὅτι συνήθως καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι Τύχην, τοῦτο οὐδὲν ἄλλο κυρίως εἶνε ἢ αἱ ἴδιαι αὐτῶν σκαιότητες. Δι' ἀνεξιτήλων χαρακτήρων ὀφείλει ἕκαστος νὰ ἐγγράψῃ εἰς τὴν μνήμην του τὸ χρυσοῦν τοῦ Ὁμήρου παράγγελμα, λαμβάνων ἀεὶ ποτε σύμβουλον τὴν μετὰ φρονήσεως σκέψιν·

Ἄλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μῆτιν ἐμβαλλεο θυμῷ, διότι, ἐὰν αἱ κακίαι τιμωροῦνται ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, αἱ μωρίαί, βλακίαι καὶ ἀτασθαλίαι παιδεύονται ἐπὶ γῆς· ἀδιάφορον, ἂν ἐνίοτε ἢ χάρις κατισχύει τοῦ δικαίου.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὴν ἐφημερίδα «Nation» τῆς Νέας Ὑόρκης μετ' οὐ πολὺ αἱ γυναῖκες τῆς πολιτείας τῆς Βασιγκτόνος θέλουσιν ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφοφορεῖν. Τὸ νομοσχέδιον, δι' οὗ χορηγεῖται αὐταῖς τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐγένετο ἤδη πρὸ πολλοῦ δεκτὸν ὑπὸ τῆς κάτω Βουλῆς τῆς πολιτείας. Καὶ ἀπεβρίβη μὲν τότε ὑπὸ τῆς ἄνω Βουλῆς, ἀλλὰ νῦν ἐλπίζεται ὅτι θέλει γείνει ἀποδεκτὸν καὶ ὑπ' αὐτῆς.

Περὶ ἕργον περίπτωσιν ἐγκεφαλικῆς νόσου ἀναφέρει ὁ ἰατρός Legrand de Saule παρατηρηθεῖσαν ἐν τῷ νοσοκομείῳ Salpêtrière τῶν Παρισίων.

Γυνὴ τις ὑποχονδριακῆ, 65 ἐτῶν ἡλικίας, ἐφαντάσθη ὅτι ἐγένετο ἔγκυος ἐκ βιασμοῦ πρὸ τρία-

κονταπέντε ἐτῶν, καὶ ὅτι τὸ ἔμβρυον ἦτο μία πέρδιξ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέχρι σήμερον ἡ πέρδιξ ὑπῆρξεν ἡ βασανίζουσα τὴν ἀτυχῆ παράφρονα ἰδέα. Ἡσθάνετο τὴν πέρδικα πετώσαν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς, γενῶσαν τὰ μικρά τῆς, τὰ ὅποια ἤδον νυχθημερόν» κτλ. κτλ. Ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν περιωρίσθη ἕως ἐδῶ. Ἡ δυστυχῆς ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει νέαν ἐγκυμοσύνην, ὅτι ὅμως νῦν τὸ ἔμβρυον αὐτῆς εἶνε οὐχὶ πλέον πέρδιξ, ἀλλὰ ἵππος· τούτου ἕνεκα λέγει ὅτι αἰσθάνεται σφοδρὸς πόνους, βάλλει δυνατὰς κραυγὰς, φοβεῖται μὴ πάθῃ ἐγκεφαλίτιν, καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις τρέμει μὴ τυχὸν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ.

Ἐν Παρισίοις ἐπὶ 400 γεννήσεων αἱ 25 προέρχονται οὐχὶ ἐκ νομίμων γάμων. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκ 56,032 γεννήσεων αἱ 14,269 προήρχοντο ἐκ παρανόμου συμβιώσεως.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἡ βασιλοπληττα τοῦ νέου ἔτους.

Εὐγενῆς συνδρομήτρια τῆς «Ἐστίας» ἐπεμφεν ἡμῖν πρὸς δημοσιευσιν τὰς ἐπομένους δύο συνταγὰς περὶ κατασκευῆς τῆς βασιλοπληττας, τὰς ὁποίας εὐχαρίστως καταχωρίζομεν ἐνταῦθα.

Βασιλοπληττα τῆς μύρας. Λαμβάνομεν 200 δράμια ἀλεύρου τῆς Εὐρώπης, ζυμόνομεν αὐτὸ μὲ 300 δράμια χλιαροῦ γάλακτος καὶ ἡμισυ ποτήριον προζύμι τῆς μύρας, καὶ ἀφίνομεν ν' ἀναβῆ ἐπὶ μίαν ὥραν ἢ καὶ πλεῖότερον.

Λαμβάνομεν εἶτα 12 αὐγά, ὀλίγον ἄλας, 250 δράμια γάλα, κτυποῦμεν αὐτὰ μὲ τὸ πέλιν ἐπὶ μετρίῳ πυρὸς ἕως οὗ θερμανθοῦν, ἔπειτα τὰ ρίπτομεν ὡς εἶνε θερμὰ εἰς τὸ προζύμι καὶ τὰ ἀναμιγνύομεν καλῶς διὰ τῆς χειρὸς, ἵνα μὴ σχηματίζωνται βῶλοι.

Λαμβάνομεν τέλος 2 ὀκάδας ἄλευρον καὶ 150 δράμια ζάχαριν, τὰ ὅποια ρίπτομεν κατ' ὀλίγον καὶ ζυμόνομεν μετὰ τοῦ ἄλλου μίγματος. Ἀφοῦ γείνη ἡ ζύμωσις αὐτῶν, ἔχομεν ἔτοιμον 150 δράμια βούτυρον πεπηγμένον, ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνομεν κατ' ὀλίγον εἰς τὰς χεῖρας ἐνῷ ζυμόνομεν, ἕως οὗ τελειώσῃ. Μετὰ ταῦτα ἀφίνομεν τὴν ζύμην ν' ἀναβῆ, καλύπτομεν αὐτὴν καὶ θέτομεν εἰς θερμὸν μέρος· ἔπειτα πλάττομεν αὐτὴν καὶ τὴν ἀφίνομεν πάλιν ν' ἀναβῆ· τέλος τὴν ἀλείφομεν μὲ αὐγοῦ κρόκον καὶ ζάχαριν καὶ τὴν στέλλομεν εἰς τὸν φούρνον. Τὸ νόμισμα ἀφίεται εἰς τὴν διάθεσιν ἐκάστου, λέγεται ὅμως ὅτι τὸ χρυσοῦν κάμνει τὴν πῆτταν νοστιμωτέραν.

Βασιλοπληττα λειψή. Ἡ κατασκευὴ αὐτῆς εἶνε εὐκολωτάτη.

Λαμβάνομεν μίαν ὀκτὴν ἀλεύρου, 100 δράμια βούτυρον, 5 αὐγά καὶ 100 δράμια ζάχαριν· ζυμόνομεν αὐτὰ καλῶς, πλάττομεν τὴν ζύμην καὶ στέλλομεν αὐτὴν εἰς τὸν φούρνον.